

дове на Учредителното Събрание по въпроса на народното образувание и по постановлението за прѣдаване черковнитѣ имоти на народа.

Ла-Рошфуко-Лианкуръ, прѣдаденъ, по лична привързанность на краля и по челевѣколюбие на народа, остана до край вѣренъ на двѣтѣ тие чувства.

Лафайетъ и Белли щомъ видѣха, че демократическитѣ стремления на Събранието надминаватъ възгледовѣ имъ по тоя въпросъ, честно си дадоха оставкитѣ, първия отъ длъжността началникъ на народната гвардия и втория като кметъ на градътъ Парижъ.

Богарне и Биронъ сганаха испослѣ генерали на Републиката; и двамата паднаха като жертви на мѣсть, както увѣряватъ, на съсловието отъ което се бѣха отрекли.

Лепелетие де-Сенъ-Фаржъ, тъй сѣщо републиканецъ отъ благороднитѣ, бѣ убитъ отъ единъ кралски тѣлохранителъ. Барнавъ, Шапелие, Дюпоръ, Муние, Лалли-Толендалъ и Милуе бѣха създадени за отлични борци на една прѣдставителна монархия. Първитѣ двама потжнаха въ революционната буря; третия умрѣ въ мрачно заключение, а останалитѣ които прѣживяха тѣзъ времена, не се отрекоха отъ миналото си.

Волней, Гара и де-Траси останаха до край каквито си бѣха, смѣли мислители и прѣдпазливи дѣйци. Тѣ бѣха щастливи да прѣкаратъ нѣколко режима безъ да се отричатъ отъ любовта къмъ свободата, почерпната отъ изучаване на философията, науката и словѣсността.

Туре стана прѣдсѣдателъ, а Бареръ членъ на новия кассационенъ съдъ.

Робеспьеръ, слѣдъ като излѣзе изъ Учредителното Събрание, пое началството надъ Якобинцитѣ. Петионъ замѣсти Белли, като парижски кметъ: палата накара привърженицитѣ си да гласуватъ за него, като искаше непрѣменно да отстрани Лафайета отъ тѣзъ влиятелна